Lietas arhīva Nr. 1A-0192-20/2
ECLI:LV:RPPT:2020:0424.1A68047519.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā
2020.gada 24.aprīlī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesnese Gunta Sokolova, rakstveida procesā izskatot /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2019.gada 15.novembra lēmumu Nr.RPP-19-3546-ls,

konstatēja:

2019.gada 6.oktobrī Rīgas pašvaldības policijas Kurzemes pārvaldes inspektors Artūrs Roznieks sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513379406 par to, ka 2019.gada 6.oktobrī plkst.11.52 transportlīdzeklis MITSUBISHI, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai Rīgā, Vaidelotes ielā 19 tuvāk par 3 m (1,70 m) no pretējās brauktuves malas, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.4.apakšpunktā noteiktās prasības.

Konstatēts, ka ir izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.[10] panta piektās daļas 6.punkta pārkāpums.

Par administratīvo pārkāpumu pieņemts lēmums uzlikt naudas sodu 40 *euro*.

Transportlīdzeklis pieder /pers. A/.

/pers. A/ pārsūdzēja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu par viņa saukšanu pie administratīvās atbildības.

Sūdzībā norādīts, ka viņam nav skaidrs, kur ir atradies transportlīdzeklis, un ar ko ir fiksēts pārkāpums. Protokolā ir norādīta tikai mājas adrese. Pastā ir saņēmis protokolu, taču foto, kur būtu redzams pārkāpums, tam nav pievienots.

Ar Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka Jura Lūkasa (tālāk tekstā- iestāde) 2019.gada 15.novembra lēmumu Nr.RPP-19-3546-ls sūdzība noraidīta.

Lēmumā norādīts, ka Ministru kabineta 2015.gada 02.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (tālāk tekstā arī- CSN) 121.4.apakšpunkts nosaka, ka transportlīdzekļiem aizliegts apstāties un stāvēt vietās, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par 3 m.

Atbildība par šīs prasības neievērošanu paredzēta LAPK 149.[10]panta piektās daļas 6.punktā.

Izvērtējot /pers.A/ argumentus, iestāde norādījusi, ka Ceļu satiksmes likuma (tālāk tekstā arī- CSL) 19.panta pirmajā daļā paredzēts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Policijas darbinieki notikuma vietā ieradās pēc 2019.gada 6.oktobra plkst. 11.30 ar RPP mobilās lietotnes starpniecību saņemtas sūdzības par to, ka Vaidelotes ielā 19 netiek ievērotas CSN prasības.

No pierādījumiem lietā- lēmuma, videoieraksta un fotoattēliem redzams, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai lēmumā norādītajā vietā un laikā. Policijas darbinieki ar verificētu mērierīci veica mērījumu un konstatēja, ka transportlīdzeklis atrodas vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturēto transportlīdzekli ir 1,70 m.

Konkrētajā gadījumā nav konstatēts, ka lēmumā norādītajā vietā un laikā bija mainīta satiksmes organizācija, kas atļautu novietot transportlīdzekli stāvēšanai, neievērojot CSN 121.4.apakšpunkta prasības.

Secināts, ka transportlīdzekļa novietojums nepārprotami ir traucējošs citiem vadītājiem, sevišķi lielgabarīta un operatīvajiem transportlīdzekļiem.

Iestāde norāda, ka tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā un vadītājam, novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā.

Iestāde nav konstatējusi LAPK 239.pantā paredzētos apstākļus, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

LAPK 149.[10] panta piektās daļas 6.punkta sankcijā paredzēts tikai viens soda veids un mērs- naudas sods 40 *euro*. Šajā lietā sods uzlikts likumā paredzētajā apmērā.

Secināts, ka administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums ir sastādīts pamatoti un sods piemērots pamatoti, tāpēc tas atstāts negrozīts, bet sūdzība noraidīta.

/pers. A/ iesniedza tiesā sūdzību par šo lēmumu.

Sūdzībā norādīts, ka policijas darbinieki mērījumu veica ar nezināmas izcelsmes mērlenti. Lietā nav pierādījumu par mērlentes verifikāciju.

Norāda, ka transportlīdzeklis bija novietots, lai izkrautu un aiznestu mantas. Tas nevienam netraucēja un bija novietots tā, lai varētu tam pabraukt garām.

Pagalmā ir izvietota ceļa zīme Nr. 523. ar papildzīmi "Rīgas namsaimnieks atļaujām". Viņa transportlīdzeklim ir izsniegta atļauja, tāpēc viņš, stāvot nevis uz ielas, bet iekšpagalmā, nav pārkāpis CSN prasības. Uzskata, ka normas par transportlīdzekļu stāvēšanu attiecas uz publiskā lietošanā esošām ielām un ceļiem, nevis uz privātu teritoriju, kāds ir pagalms Vaidelotes ielā 19.

Pievieno sūdzībai e-konsultanta atbildi par šādu līdzīgu situāciju.

Lūdz atcelt piemēroto sodu.

Iestāde iesniegusi lietā paskaidrojumu par sūdzību, kur norāda, ka nav pamatots arguments, ka transportlīdzeklis atradās uz privātas zemes un tas atbrīvo no pienākuma ievērot CSN.

Saskaņā ar CSL 1.panta 3.punktu ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija. Ēkas Vaidelotes ielā 19 pagalmā ir izbūvēta asfalta brauktuve. No minētā izriet, ka ēkas Vaidelotes ielā 19 pagalmā ir ceļš. Apstāklis, ka ēkas pagalms tiek uzskatīts par blakus teritoriju, neizslēdz to, ka pagalmā var būt

ceļš.

Saskaņā ar CSL 1.panta 6.punktu ceļu satiksmes dalībnieks ir jebkura persona, kas atrodas uz ceļa vai tieši piedalās ceļu satiksmē.

Attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, kurās piemērojams publisko tiesību princips-atļauts tikai tas, kas noteikts tiesību normās. Ceļu satiksmes regulējuma publiski tiesiskais raksturs nozīmē, ka ceļu satiksmi regulējošo tiesību normu saistošais spēks nav atkarīgs no teritorijas, kurā noris satiksme.

Rīgas apgabaltiesa līdzīgā situācijā ir atzinusi, ka CSN, reglamentējot ceļu satiksmi, ir attiecināmi gan uz juridiskās personas, gan arī privātpersonas īpašumā esošu ceļu. Apstāklis, ka automašīna atrodas privātā teritorijā, nevar būt pamats uzskatīt, ka uz to neattiecas CSN (skat. Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 24.jūlija spriedumu lietā Nr.1A31001117).

Arī Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 6.novembra spriedumā lietā SKA-479/2008 norādīts, ja teritorija ir privātīpašums tas automātiski nenozīmē, ka tā nevar tikt pakļauta publisko tiesību regulējumam. Situācijas un līdz ar to tiesiskās sekas var būt atšķirīgas, ja teritorija tiek izmantota tikai īpašnieka vajadzībām, kas lielākā mērā īpašniekam ļauj zemes gabalu izmantot pēc saviem ieskatiem, taču citas sekas var iestāties situācijā, ja, lai arī zemes gabals ir privātīpašums, tas atbilstoši izvietojumam vai atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi un tādejādi lielākā mērā var tikt pakļauts publiski noteiktai kārtībai.

Ņemot vērā CSN 13.nodaļā noteikto dzīvojamo māju būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu CSN11.nodaļā noteiktajām vispārīgajām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan CSN 11.nodaļas, gan 13.nodaļas prasības.

Iestāde norāda, ka pretējā gadījumā, proti, ja CSN 13.nodaļa būtu jāuzskata par speciālo tiesību normu, kas izslēdz vispārīgās CSN 11.nodaļā noteiktās tiesību normas, tad tas būtu pretrunā ar 1968.gada 8.novembra Konvencijas par ceļu satiksmi 23.pantā "Apstāšanās un stāvēšana" noteiktajām obligātajām prasībām, kurām līgumslēdzējas puses nedrīkst paredzēt izņēmumus un ar dzīvojamo zonu noteikšanas mērķi, un tas novestu pie nepieļaujamas situācijas, kad transportlīdzekļu vadītājs transportlīdzekli varētu atstāt jebkurā vietā.

Ar tiesu praksē ir atzīts, ka uz dzīvojamām zonām attiecināmas gan CSN 11.nodaļā, gan 13.nodaļā noteiktās prasības. Iestāde atsaucas uz Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 8.maija spriedumu lietā Nr.130063316, Kurzemes apgabaltiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu lietā Nr.134008015, Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 27.augusta spriedumu lietā Nr.104AA-0362-15/2 un citiem spriedumiem.

Uz sūdzības iesniedzēja norādi, ka transportlīdzeklis bija novietots stāvēšanai ēkas Vaidelotes ielā 19, Rīgā, pagalmā, kurā izvietota 523.ceļa zīme ar papildzīmi "Rīgas namsaimnieks atļaujām", transportlīdzeklim ir izsniegta minētā atļauja un tāpēc nav pārkāptas CSN prasības, iestāde norāda, ka atļaujas izsniegšana nedod tiesības pārkāpt citas CSN prasības transportlīdzekļu novietošanai stāvēšanai.

Attiecībā uz sūdzībā minēto, ka lietas materiālos nav pierādījumu, kas apliecinātu, ka mērījumi no transportlīdzekļa līdz pretējai brauktuves malai tika veikti ar verificētu mērierīci, iestāde saviem paskaidrojumiem pievieno 2019.gada 11.janvāra atkārtotās verificēšanas sertifikāta Nr.G018V19 izdruku, kas apliecina, ka mērlente ar rūpniecības Nr.154762, ar kuru tika veikti mērījumi administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī, mērījumu veikšanas brīdī bija verificēta.

Iestāde paskaidrojumiem pievienojusi arī Kurzemes pārvaldes speciālo līdzekļu un specifiskās lietošanas inventāra izsniegšanas žurnāla ieraksta izdruku, kas apliecina, ka mērlente ar iestādes Kurzemes pārvaldes piešķirto mērlentes Nr.9 2019.gada 6.oktobrī tika izsniegta inspektoram Valsts amatpersona. Iestāde norāda, ka iestādes Kurzemes pārvaldes speciālo līdzekļu un specifiskās lietošanas inventāra izsniegšanas žurnālā norādītā mērlente Nr.9 ir mērlente ar rūpniecības Nr.154762.

Iestāde lūdz sūdzību noraidīt.

Tiesnese, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka sūdzība nav pamatota un tādēļ tā ir noraidāma.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13] panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesnese pievienojas iestādes lēmumā norādītajai motivācijai, tāpēc spriedumā neizklāsta izvērstus argumentus, jo tie atkārtotu sprieduma aprakstošajā daļā izklāstīto iestādes motivāciju.

Tiesnese uzskata, ka iestāde ir motivējusi savu lēmumu ar pierādījumu analīzi kopsakarā ar normatīvajiem aktiem, ko tiesnesei nav pamata apšaubīt.

No lietā esošajiem pierādījumiem ir redzams, ka attālums no /pers. A/ transportlīdzekļa pretējai braukšanas malai ir mazāk kā 3 m.

Ievērojot minēto, pārkāpums ir konstatēts pareizi, pierādīts un administratīvais sods ir piemērots atbilstoši LAPK 149.10 panta piektās daļas 6.punkta sankcijai.

Sūdzībā norādīts uz to, ka CSN 121.4.apakšpunktā noteiktās prasības ir jāpilda attiecībā uz braucamo ceļu nevis uz pagalmu.

CSN 141.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

CSN 141.punkts ir iekļauts CSN 13.nodaļā "Ceļu satiksme dzīvojamās zonās".

CSN 121.4.apakšpunkts, kura pārkāpums norādīts /pers. A/ sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā – lēmumā, ir iekļauts CSN 11.nodaļā "Apstāšanās un stāvēšana"

Tiesnese norāda, ka CSN neparedz, ka to 121.4.apakšpunkta prasības nav spēkā pagalmos.

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2015.gada 27.augusta spriedumā administratīvā pārkāpuma lietā Nr.130058414 līdzīgā lietā paudusi viedokli, ka normatīvajos aktos noteiktā attāluma ievērošana, novietojot stāvēšanai transportlīdzekļus (tai skaitā stāvēšanai dzīvojamās zonās un daudzdzīvokļu namu pagalmos), ir svarīga un būtiska, jo gadījumos, kad tiek apdraudēta cilvēku drošība, veselība vai pat dzīvība, operatīvajiem transportlīdzekļiem neparedzētās ārkārtas situācijās nepieciešams netraucēti virzīties tiem garām. Tādējādi viens no veidiem kā novērtēt vai stāvēšanai daudzdzīvokļu namu pagalmā novietotais transportlīdzeklis atbilstoši CSN 141.punktam netraucē braukt citiem transportlīdzekļiem, ir, ņemot vērā CSN 121.4.punkta regulējumu.

Tiesnese pievienojas šim viedoklim, jo CSN 141.punkta regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 11.nodaļā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 13.nodaļā noteiktais.

Attiecībā uz iebildumu, ka mērlente, ar ko tika mērīts attālums, ir nezināmas izcelsmes, tiesnese norāda, ka savā sūdzībā iestādei /pers. A/ šādu argumentu neizteica, bet pēc tāda izteikšanas tiesai adresētajā sūdzībā iestāde ir iesniegusi pierādījumus, ka policijas inspektors attālumu ir mērījis ar verificētu mērlenti (lietas lapas 41-50).

Ievērojot minēto, tiesnesei nav pamata apšaubīt veiktā mērījuma rezultātu.

/pers. A/ ieskatā transportlīdzeklis bija novietots tā, lai netraucētu pārējiem satiksmes dalībniekiem.

Tiesnese norāda, ka no policijas notikumu žurnāla ir redzams, ka 2019.gada 6.oktobrī plkst. 11.30 izsaukta policija uz Vaidelotes ielu 19 sakarā ar

CSN pārkāpumu. Piezīmēs ierakstīts, ka nav iespējams piebraukt pie mājas, nav iespējams iznest ratus no mājas. Izsaukumā norādīts uz pārkāpumu atkārtošanos (lietas lapa 18).

Notikuma vietā ne tikai /pers. A/ transportlīdzeklim, bet arī citam transportlīdzeklim ir sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

No minētā izriet, ka citiem satiksmes dalībniekiem transportlīdzekļi, kas novietoti, neievērojot CSN prasības, traucēja. Taču šajā lietā nav būtiski noskaidrot, kam un kādā veidā traucēja transportlīdzeklis, jo CSN 121.4.apakšpunkts aizliedz stāvēt transportlīdzeklim protokolā norādītajā vietā.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz e-konsultanta atbildi. No šīs atbildes nav redzams, ka jautājums ticis uzdots par šo konkrēto situāciju, taču tajā ir skaidri norādīts un pamatots, ka arī pagalmā ir piemērojamas CSN normas.

Tāpat saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

E-konsultanta atbilde nav iegūta šajā lietā un nav uzskatāma par pierādījumu LAPK izpratnē, tāpēc nav pamata to vērtēt. Tiesnese vērš sūdzības iesniedzēja uzmanību tam, ka atbildē ir norādīts uz to, ka tai ir informatīvs raksturs. Līdz ar to konkrētā lieta ir izlemjama pēc lietā esošiem pierādījumiem.

Tiesnese nekonstatē LAPK 289.^{12} panta pirmajā daļā paredzētos iestādes lēmuma obligātos atcelšanas iemeslus.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} pantu, tiesnese

nosprieda:

noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2019.gada 15.novembra lēmumu Nr.RPP-19-3546-ls.

Spriedums pārsūdzams 10 darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Tiesnese G.Sokolova